

Chương 6

Bản Hòa Tấu Nôn Mửa

Hai vạch màu tím.

Đã thâm nghĩ trong bụng “có lẽ nào”, nhưng khi kết quả xuất hiện trên que nhựa màu trắng, Nan Da vẫn thấy trời đất chao đảo. Cô nhắm chặt mắt rồi lại mở ra. Thậm chí cô còn đăm nghi ngờ, có khi nào mình nhìn nhầm không. Nhưng không còn hy vọng gì nữa, hai vạch đã rõ như ban ngày.

Không phải đâu. Lại lần nữa nào. Cũng có thể là hàng bị lỗi.

Bàn tay run bần bật, Nan Da mở ngăn kéo bàn trang điểm, lôi ra một que thử thai nữa, nắm lấy nó. Cô luống cuống bóc lớp giấy gói, chạy vào nhà tắm rồi chốt cửa lại. Không được để cho ai biết. Cứ như một bí mật phải giấu kín bằng mọi giá, Nan Da kiểm tra cánh cửa đóng chặt một lần nữa.

“Làm ơn...”

Nan Da đan hai bàn tay vào nhau, cầu khẩn điều gì đó mà đến cô cũng không rõ. Cô nhìn chăm chăm vào cái que nhựa màu trắng. Trông thấy hai vạch chậm rãi nổi lên như mặt thư được trôi lên khỏi mặt nước, cô đổ sụp xuống sàn.

“Mày là động vật chắc...”

Nan Da ngồi co người trên sàn nhà tắm, thần thờ lảm bảm. Chỉ một lần, cô đã có thai. Bác sĩ bảo tỉ lệ đậu thai trong lần thụ tinh đầu tiên chỉ khoảng từ 10 đến 15%. Cô ngập ngừng đưa bàn tay run lấy bẫy lên sờ bụng. Đầu chẳng cảm nhận được gì thể nhưng vạch màu tím báo cho cô biết trong này có một sinh mệnh. Có gì đó như đang trào lên cổ họng cô.

Đó là nỗi sợ hãi không biết phải làm thế nào.

Yoon Nan Da, rốt cuộc mày đã gây ra tội gì!

Đến lúc ấy cô mới nhận ra, thứ trào lên như siết lấy cổ họng mình kia chính là “nỗi sợ hãi thực sự”. Lúc khám kiểm tra ở khoa Sản, cô rất sợ, lúc tiến hành thụ tinh nhân tạo, cô cũng sợ. Nhưng cả hai lần ấy đều không phải nỗi sợ hãi tới mức tuyệt vọng như bây giờ.

Nan Da vội rứt tay khỏi bụng như thể vừa cảm nhận được một dị vật nào đó. Cô gục mặt vào đầu gối, cắn chặt phần da ở đó. Cổ họng thoát ra âm thanh ừng

ực. Nỗi sợ hãi, hoang mang cùng cảm giác có lỗi đan xen, siết chặt trái tim rồi bời và nặng nề của cô. Kết quả là một vết răng sắc nhọn để lại trên đầu gối.

Năm cô học lớp ba.

Đạo ấy hình như là và độ cuối thu. Con đường mòn của khu rừng sỏi kêu xào xạc tựa như tiếng người ta giẫm lên mấy miếng bánh quy.

Xào xạc xào xạc

Mải miết đi tìm những hạt sỏi lấp lánh như đá quý giữa đồng lá rụng, Nan Da về nhà muộn. Tiếng bước chân của cô làm con sóc đang miệt mài giấu hạt sỏi xuống lòng đất giật nảy mình, thoát cái bỏ chạy mất.

Sóc giấu hạt sỏi trong lòng đất nhưng nó chỉ nhớ nơi chôn hạt sỏi đầu tiên và hạt sỏi thứ hai, bắt đầu từ hạt sỏi thứ ba thì quên sạch. Thế nên hạt sỏi bị con sóc quên mất ấy sẽ ngủ vùi suốt mùa đông. Xuân sang, nó sẽ đâm chồi nảy lộc. Sóc đúng là một người nông dân vô cùng đáng yêu đấy.”

Nhớ đến lời bố, Nan Da đặt một hòn đá nhỏ có vẽ vòng tròn bằng bút sáp màu lên hạt sỏi con sóc đã chôn. Nếu hạt sỏi này là hạt sỏi thứ ba, lần tới gặp sóc, nó sẽ báo cho sóc biết. Một kế hoạch thật thú vị.

“Con về rồi ạ.”

“Nan Da của mẹ về rồi đấy à?” Nan Da nhét hạt sỏi đầy túi băng qua khu rừng trở về nhà. Nan Ah búng bình đang ngủ trong phòng, còn mẹ cô trải tấm hanji¹ trắng trên sàn nhà và nặn bánh bao. Mẹ dùng cây cán bột cán mỏng vỏ bánh, nhồi chặt nhân bánh. Dáng vẻ mẹ làm bánh bao thật gọn ghẽ, trông cứ như đang tiến hành một nghi thức thần thánh nào đó.

“Mẹ ơi, mẹ làm bánh bao ạ?”

Mẹ cô đáp “Ừ”, gương mặt thoáng hiện một nụ cười bí hiểm.

“Con cùng làm với mẹ nhé?”

“Ừ.”

Nan Da thả đồng hạt sỏi xuống sàn phát ra tiếng kêu rào rào. Rồi cô đến ngồi bên cạnh mẹ.

“Con rửa tay cho sạch đi đã.”

“Dạ.”

Bánh bao của mẹ xếp chồng trên mâm gọn gàng, hấp dẫn và đẹp hết như nửa vành trăng trong đêm mùa đông vang vọng tiếng kêu của cú đại bàng.

“Mẹ ơi, con không thể làm cho nó đẹp được.”

Dẫu có làm thế nào, bánh bao của Nan Da cái thì quá lép, cái lại phình to khiến bụng bánh nứt toác ra. Bánh bao Nan Da làm đặt cạnh bánh bao của mẹ trông như cái giẻ lau bị vắt kiệt nước. Thế nhưng mẹ chỉ cười và bảo: “Đẹp mà.” Hôm ấy, nụ cười của mẹ đẹp rạng rỡ, hết như bánh bao mẹ làm vậy.

“Anh về rồi.”

Chập choạng tối, bố cô mới về nhà sau khi hoàn thành xong công tác chuẩn bị cho mùa đông của vườn trái cây. Bố đang định cởi đôi ủng ra thì bỗng dừng lại, chăm chăm nhìn mẹ bằng đôi mắt ngạc nhiên.

“Anh về rồi à?”

Mẹ nhìn về phía bố, nở nụ cười ẩn ý giống như ban nãy.

“Ji Soo à...”

Hiếm khi bố gọi tên mẹ. Bố mới cởi một bên ủng, đưa mắt hết nhìn chồng bánh bao lại nhìn sang mẹ.

“Ừ.”

Dù bố chẳng hỏi câu nào nhưng mẹ lại đáp “Ừ”. Mẹ khúc khích cười, tiến lại gần bố, cởi giúp bố nốt chiếc ủng còn lại. Bố đứng thẫn thờ ngẩn ngơ nhìn mẹ cởi ủng rồi đột nhiên, bố ôm chầm lấy mẹ.

Lúc ấy cô đã biết. Có lẽ cô lại có thêm một đứa em nữa rồi. Hai năm trước, trước khi Nan Ah ra đời, mẹ cũng nặn bánh bao như thế này. Làm một đồng to như núi.

“Lúc mang thai con, chẳng hiểu sao mẹ lại muốn ăn bánh bao, thế nên mẹ đòi bố mua bánh bao cho mẹ. Ăn hết năm cái bánh bao vừa to bằng nắm đấm mẹ mới nói với bố rằng mẹ đã có con. Bố con ăn bánh bao xong rồi khóc đấy.”

“Tại sao vậy ạ?”

“Bố bảo là bố sợ.”

“Sao lại sợ ạ?”

“Đàn ông ai cũng nhát cáy cả mà.”

“Thế mẹ thì sao?”

“Mẹ chẳng sợ gì cả, vì đã có bố con.”

“Nhưng bố nhát cáy mà?”

“Dù thế mẹ vẫn không sợ. Vì mẹ biết bố yêu mẹ và con.”

Bố mẹ khi ấy đều hai mươi ba tuổi, bằng tuổi nhau. Nghe bảo hai người đã ăn bánh bao rồi vừa khóc vừa cười. Trong khoảng thời gian không có bố ở bên, mẹ luôn nhớ đến mấy cái bánh bao cùng ăn với bố và kiên cường đợi bố.

Nan Da từng nghĩ em bé sẽ ra đời như thế. Tròn trịa và xinh đẹp. Tựa như bánh bao được xếp gọn gàng trên mâm.

“Mẹ ơi...”

Nan Da áp môi lên đầu gối, cất tiếng gọi mẹ. Con nhớ mẹ.

Mẹ. Mẹ. Mẹ ơi.

Không thể hét lên được. Nan Da gọi mẹ, trái tim cô như muốn vỡ tung ra.

“Mẹ ơi, con... sợ lắm. Con rất sợ.”

Đúng lúc ấy, Nan Da nghe thấy tiếng gọi cô vọng đến từ một nơi nào đó.

“Nan Da à.”

“Mẹ...?”

Dẫu biết không thể có chuyện đó, Nan Da vẫn đứng bật dậy. Cô lắng tai nghe.

“Nan Da, con ở trong nhà tắm à?”

Tiếng gõ cửa cùng giọng nói của phu nhân Victory truyền đến. Đôi vai Nan Da rũ xuống.

“Vâng, mẹ chờ chút ạ.”

Cô vội vã lên tiếng, rồi mở vòi nước lạnh, tát nước lên rửa mặt. Giọt nước văng lên thấm ướt cả phần ngực áo nhưng cô không quan tâm. Nước tràn vào trong mũi cô cay xè, y như lúc nuốt phải wasabi. Nan Da dùng khăn lau đến độ mặt đỏ ửng lên, đoạn cô mở cửa nhà tắm.

Phu nhân Victory ngồi trên cái ghế trước bàn trang điểm, chăm chú nhìn những sợi tóc cùng gương mặt ướt đẫm của Nan Da. Đôi mắt cô đỏ ngầu và

chớp mũi ửng lên. Bộ dạng mân mê cái khăn trong tay của Nan Da trông bất an, bồn chồn đến lạ.

“Cháu... kiểm tra rồi à?”

Bà hỏi, dùng cầm hắt về phía bàn trang điểm có cái hộp que thử thai trống trơn và tờ hướng dẫn sử dụng nằm đó.

“Dạ.”

“Thế sao rồi?”

“Hai vạch ạ.”

“Hai vạch?”

“Nếu sản phẩm không bị lỗi, bác đã trở thành bà nội rồi đấy ạ.”

Phu nhân Victory bật dậy khỏi ghế. Bà nhất thời đứng không vững. Nan Da liền đến gần, cô muốn nắm lấy cánh tay bà nhưng không thể cử động, đành ngây ngốc đứng nhìn những giọt nước trào lăn trên đôi mắt bà.

“Nan... Nan Da à.”

Phu nhân Victory loạng choạng bước về phía Nan Da. Bà phải nắm lấy tay cô, nói với cô lời cảm ơn, phải ôm cô thật chặt, nói xin lỗi cô. Bằng không cũng phải vỗ về lưng cô, nói “Ta tự hào về con” với cô. Thế nhưng đầu đã bước đến ngay trước mặt Nan Da, bà vẫn không sao quyết định được mình phải làm gì.

Những lúc thế này phải làm sao mới đứng đây? Chúng ta... chỉ là mối nhân duyên vô cùng ngắn ngủi, lướt qua nhau rồi đi. Không được để cảm xúc lẫn lộn vào.

“Cháu rửa mặt kiểu gì mà quần áo ướt hết thế hả?”

Phu nhân Victory tặc lưỡi vẻ không hài lòng. Bà giật lấy cái khăn từ tay Nan Da, chầm chầm lên phần ngực căng tròn của cô.

Mỗi lần phu nhân Victory ấn cái khăn vào ngực, Nan Da lại cảm thấy cơn đau từ lồng ngực phát ra nhói nhói. Cô những muốn đẩy phu nhân Victory ra, bảo với bà rằng cô đau lắm, bà đừng làm thế nữa. Nhưng cuối cùng cô chỉ đứng thản người ra đó, cố gắng chịu đựng cơn đau.

Anh đi nhé.

Lúc cảm nhận được cây kim gây mê đau nhói trên trán, bỗng dung giọng nói của Nan Da hiện lên trong đầu Hyun Moo. Qua hơi thở hỗn hển vì vừa chạy vội

đến, cô đã nói với anh như vậy. Anh đi nhé. Nhẹ nhàng cứ như trao một lời chào thường nhật cho người bố sắp đi làm, hay anh trai sắp đi học. Giọng nói không có sức nặng, cũng không chứa bất kỳ gánh nặng nào, tựa cái đong đưa nhẹ tênh của đứa trẻ ngây thơ. Giọng nói trong trẻo ấy của Nan Da đã làm nhẹ bẫng đi cõi lòng cô tịch đầy tăm tối của anh. Giống như một ngày bình thường nào đó, anh tan học và bình an trở về ngôi nhà của mình, tựa hồ anh có thể trở về nhà như thế.

“Bây giờ tôi sẽ cố định Stereotactic Frame². Sẽ thấy hơi nặng đấy.”

Một khung kim loại lạnh lẽo được đội lên đầu Hyun Moo, nhìn như khi người ta đặt hàm thiếc vào một con dã thú. Phần trước trán và phía sau đầu anh bị khoan bốn cái lỗ. Dù đã được gây mê nhưng vẫn đau đến mức anh phải cắn răng lại. Cảm giác mấy cái đinh vít to cộ đóng vào trong xương sọ khiến anh rùng mình.

“Sẽ tiến hành phẫu thuật ngay sau khi chụp MRI. Dự kiến mất khoảng hai tiếng.”

Hyun Moo nhăn mặt vì giọng nói máy móc của bác sĩ.

Sự đau đớn của bệnh nhân cá biệt được bác sĩ tiếp cận như thế nào nhỉ? Đối với các bác sĩ, căn bệnh của anh khá phức tạp, thế nên đây chắc hẳn là một trường hợp thú vị với họ cũng nên.

“Nhìn xem, cái khối u này thú vị thật đấy.”

Có lẽ họ sẽ dùng ánh mắt đó xem xét phía sau đầu anh chẳng? Cái “thời gian sống” bọn họ nhắc đến đó, dường như chỉ có ý nghĩa với tư cách là dữ liệu quan trọng có thể phá vỡ kỷ lục, rồi trở thành số liệu của luận văn sẽ được phát biểu ở hội khoa học. Đối với bệnh nhân, “thời gian sống” chính là thời gian chờ chằm dứt cuộc đời của họ, có lẽ mấy vị bác sĩ ấy đã quên mất điều đó. Không, có khi ngay từ đầu họ đã chẳng quan tâm. Mỗi lần nhìn đám bác sĩ nội trú và thực tập sinh cứ dính chùm dính cục với nhau, ùn ùn kéo đến là Hyun Moo lại có suy nghĩ như vậy.

Bởi vì người chết đâu phải là họ.

“Anh không sao chứ ạ?”

Sau khi đóng mấy cái đinh vào đầu Hyun Moo, bác sĩ hỏi anh có sao không một cách đầy máy móc, khiến anh chẳng buồn gật đầu với anh ta lấy một cái. Anh cũng chẳng quan tâm anh ta có nghĩ mình là một tên bệnh nhân khó chịu hay không.

“Bắt đầu chụp phim MRI.”

Câu nói gọn lỏn của bác sĩ vang lên.

Chụp MRI xong, anh được chuyển đến phòng điều trị bằng dao Gamma³. Đầu anh được cố định trên một ống tròn to, cánh cửa của chiếc máy mở ra cùng với tiếng rì rì. Cơ thể của Hyun Moo nằm trên giường từ từ đi vào trong chiếc máy lạnh lẽo tựa như đi vào cánh cửa địa ngục.

“Bây giờ sẽ tiến hành dò quét cục bộ quanh ổ bệnh bằng 201 tia Gamma Co-60⁴. Sẽ không có tiếng ồn hay đau đớn gì. Anh có thể ngủ. Nếu thấy khó chịu ở đâu thì anh nói luôn nhé.”

Giọng nói của bác sĩ thông qua micro nghe cứ ù ù.

“Được rồi.”

Hyun Moo nhắm đôi mắt không nhìn thấy gì lại. Chẳng có âm thanh nào, cũng chẳng cảm nhận được gì. Xung quanh Hyun Moo chỉ còn sự im lặng nặng nề như chiếc lưới kín đặc bủa vây lấy anh.

Cái máy này phải chạy trên bao nhiêu bệnh nhân mới hòa vốn được nhỉ?

Trong tình cảnh không mấy tốt đẹp này, đáng lẽ anh phải cầu nguyện khẩn thiết mới đúng, vậy mà anh vẫn còn tâm trạng nghĩ đến những chuyện như thế. Hyun Moo bật cười, cảm thấy không còn lời nào để nói về bản thân. Thế rồi đột nhiên anh nhớ tới lúc ấy: Sau khi Nan Da cất tiếng chào, anh đã không đáp lại câu nào, chỉ lẳng lặng lên xe rồi đóng cửa thật mạnh. Đáng ra anh cứ gật đầu một cái với cô là được.

“Anh...xấu hổ à?”

“Vâng?”

Anh đã vô thức nói thành lời sao? Tiếng bác sĩ làm Hyun Moo giật mình mở mắt ra.

“Không, không có gì đâu.”

“Không sao đâu. Xấu hổ gì chứ.”

“...?”

“Hỏi bệnh nhân mấy câu như “Anh có sao không?” trước khi tiến hành phẫu thuật là lỗi của tôi. Làm gì có chuyện không sao được? Cũng do thói quen mà ra cả. Anh thấy thế nào?”

Tông giọng khô khan của bác sĩ dịu đi đôi chút. Hyun Moo không biết nói sao, chỉ phì cười. Phải rồi. Bác sĩ cũng là con người thôi. Suốt ngày bị cả đồng

bệnh nhân vây quanh, ắt hẳn là một công việc rất mệt mỏi. Đối với bệnh nhân, căn bệnh của họ có thể là cá biệt, thế nhưng đâu có được trang bị lời thề Hippocrates⁵ hay tinh thần của Schweitzer⁶ thì cuối cùng đối với những bác sĩ, bệnh nhân cũng chỉ là một trong số hàng trăm người và hàng ngàn nỗi đau họ chẳng thể làm gì được mà thôi.

“Ước gì tôi đã không xấu hổ.”

Hyun Moo lẩm bẩm. Anh nhắm mắt lại, thả lỏng người, giấc ngủ liền ập đến. Cốc cốc.

Phu nhân Victory nắm chặt tay Hyun Moo, giật mình vì tiếng gõ cửa, bà mở mắt ra. Sau khi xem giờ, bà chỉnh lại tóc tai cho gọn gàng.

“Cháu đến hơi muộn ạ.”

“Mọi việc xong xuôi rồi à?”

“Vâng, nhờ có bác.”

Người đàn ông gật đầu, hình như anh ta còn chưa kịp chỉnh trang, râu ria lờm chờm mọc dưới cằm. Hôm nay anh ta đi đưa tang bệnh nhân mình từng chăm sóc. Chuyện anh ta trì hoãn ngày phỏng vấn tận mấy lần khiến bà rất bực bội, nhưng đến hôm qua bà mới biết được lý do. Nghe anh ta bảo muốn tiễn bệnh nhân mình từng chăm sóc một đoạn cuối, bà liền chọn anh ta ngay. Đôi mắt của anh ta sao lại giống đôi mắt của Nan Da thế nhỉ.

“Tôi lấy cái gì mát mát cho anh nhé?”

“Cảm ơn bác ạ. Hình như cậu ấy vẫn còn ngủ?”

“Ừ. Ngủ cũng lâu rồi.”

Tuy cuộc phẫu thuật đã kết thúc nhưng Hyun Moo vẫn chưa thể tỉnh dậy. Nếu chỉ là anh đang chìm vào giấc ngủ sâu như lời bác sĩ nói thôi thì tốt quá.

“Chắc anh mệt rồi. Để mai hẵng chào hỏi, anh đi nghỉ đi.”

“Không đâu ạ. Cháu sẽ đợi.”

“Thế à?”

Phu nhân Victory đưa cho anh ta ly cam ép, rồi lại ngắm nhìn gương mặt Hyun Moo với vẻ lo lắng.

Tiếng rì rầm trò chuyện làm Hyun Moo tỉnh lại. Xen giữa giọng nói của mẹ, anh nghe thấy tiếng của một người đàn ông xa lạ. Tông giọng của anh ta thấp và trầm, vang lên khàn khàn nghe như tiếng đàn contrabass.

“Tỉnh rồi à?”

“Dạ.”

“Ngủ gì mà lâu thế? Làm mẹ sợ đấy.”

“Ngủ ngon giống như trong túi ngủ con nhộng thôi mà.”

Hyun Moo nở nụ cười với mẹ. Anh đưa tay lên xoa xoa trán. Dụng cụ bị đóng đinh vít vào hai bên trán lúc nãy đã được tháo ra, giờ ở đó đang đeo một cái đai.

“Thấy thế nào?”

“Ồn ạ.”

Y như sau một giấc ngủ dài ngày, ngoại trừ việc đầu hơi ong ong ra thì không sao. Hyun Moo toan ngồi dậy nhưng một bàn tay xa lạ đã đỡ lấy vai anh, đoạn chống cái gối ra sau lưng anh. Bàn tay ấy rất thành thực, không có lấy một động tác thừa.

“Ai đây...?”

“Chào hỏi đi. Từ bây giờ, anh ấy sẽ là người chăm sóc con.”

“Chào cậu. Tôi là Moon Ho Rim.”

“Tôi là Park Hyun Moo.”

Hyun Moo chìa bàn tay về hướng phát ra tiếng nói. Một bàn tay bắt lấy bàn tay của Hyun Moo. Bàn tay to dày và ấm áp giống như giọng nói của anh ta vậy.

“Nhờ y tá Moon, bây giờ mẹ có thể yên tâm được rồi.”

Chắc mẹ anh khá vừa lòng anh ta. Giọng điệu của bà lúc nói “y tá Moon” thật ân cần niềm nở.

“Mẹ... mẹ về đi ạ. Con ở một mình được mà.”

“Không, hôm nay mẹ phải ở đây. Mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Phu nhân Victory nắm chặt tay Hyun Moo, lắc đầu.

Nhìn thấy một Hyun Moo vẫn đang bước đi khi đến phòng điều trị nhưng lúc trở ra lại nằm trên giường thêm thiếp, trái tim bà rơi thẳng xuống. Trong suốt

mấy giây cho đến khi được thông báo rằng anh chỉ đang ngủ sâu, trái tim bà tưởng như bị đặt tên một cái chảo nóng rẫy.

“Y tá Moon, hai người cũng chào hỏi rồi ngày mai gặp nhé.”

“Vâng, vậy hẹn ngày mai gặp lại.”

Tiếng bước chân yên tĩnh cùng tiếng cánh cửa đóng lại vang lên.

“Lúc phỏng vấn mẹ có cảm giác con người anh ta thực sự nghiêm chỉnh. Hình như cũng thuộc dạng ít nói.”

“Anh ta bao nhiêu tuổi rồi ạ? Nghe giọng con không đoán được.”

“Ba mươi ba.”

“Trẻ thật đấy.”

“Hồi đầu mẹ cũng không hài lòng. Anh ta chưa kết hôn, đã vậy còn quá trẻ. Luật sư Lee bảo anh ta là người đáng tin cậy nên mẹ mới phỏng vấn, nhưng xem ra rất được.”

“Tốt rồi. Người mẹ vừa ý thì không phải thường đâu.”

“Hyun Moo à...”

Hyun Moo nở nụ cười. Phu nhân Victory nhìn anh thật lâu, bà gọi tên anh về do dự. Bà đang phân vân có nên nhắc đến chuyện của Nan Da hay không. Quá trình điều trị mệt mỏi giờ mới chỉ bắt đầu, bà không muốn để anh phải bận tâm vì những chuyện không đâu, thế nhưng bà cũng nghĩ rằng Hyun Moo cần được biết.

“Con đã mơ thấy mẹ.”

Thay vì đáp lời bà, Hyun Moo chỉ vùi người sâu hơn vào cái gối.

“Trong giấc mơ con đang đứng ở khu vườn của bà nội. Đã qua mười năm kể từ lần cuối con đến đó... thảm hoa súng vẫn nở đầy trong ao hết như lúc bà còn sống. Con định hái một bông song không hiểu sao lại có một cô nhóc nhảy ra và hét lên bảo không được.”

“Thế rồi sao?”

“Con bảo đây là ao của bà nội con, có liên quan gì đến cô nhóc. Nhưng cô nhóc ấy cứ khăng khăng toàn bộ hoa súng ở trong ao là của cô nhóc ấy. Con bắt ngờ quá, đến nỗi trong giấc mơ mà cũng bật cười. Thật lạ là trong giấc mơ, con

thực sự rất muốn có bông hoa súng. Con nhất định phải có được một bông nên đã năn nỉ cô nhóc ấy tha thiết.”

Tha thiết ư. Trong phút chốc, một suy nghĩ bất an vụt qua lồng ngực phu nhân Victory. Sợ sẽ để tuột mất bàn tay anh, bà liền nắm chặt lại.

“Cô nhóc ấy ngoan ngoãn đáp “Thế thì được”. Rồi cô nhóc ấy đặt bông hoa súng to và thơm nhất trong ao vào tay con, sau đó biến mất. Chỉ trong giấc mơ thôi nhưng hương hoa súng hiện hiện rất rõ, sóng động đến mức con cũng thấy kỳ lạ. Hình như có lần con từng mơ giấc mơ này rồi thì phải, cảm giác như déjà vu ấy.”

“Hyun Moo à...”

Có lẽ không phải là một giấc mơ xấu, đôi môi của Hyun Moo khẽ nở nụ cười. Phu nhân Victory dăm dăm nhìn anh, bà không nói lời nào, chỉ khẽ gọi tên anh.

“Có lẽ là thai mộng rồi.”

“Mẹ nói linh tinh gì...”

“Nan Da ấy...”

“...”

“Con bé có thai rồi.”

Nụ cười tên môi anh ngay lập tức biến mất không một chút dấu vết.

“Hyun Moo à.”

“Con muốn ở một mình.”

“Hyun...”

“Con xin mẹ đấy. Mẹ để con ở một mình đi.”

Nghe thấy giọng nói qua kẽ răng nghiền chặt của Hyun Moo, phu nhân Victory chẳng còn cách nào khác, đành đứng dậy. Bà ra khỏi phòng bệnh, đi đi lại lại trong hành lang rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình như trời sắp mưa, gió thổi cả ngày nay rõ u ám. Bà bồn chồn lo lắng liệu cái cành yếu ớt của cây tử vi bắt đầu ra hoa kia có trụ nổi qua cơn gió này không. Đột nhiên bà muốn hút một điếu thuốc. Cảm giác thèm thuốc không thể nhịn nổi làm tay bà run lên.

Không được rồi. Phải lên Nan Da hút đúng một lần này thôi.

Bà vội vã đi về hướng thang máy, chợt trông thấy Nan Da. Hai bên tay cô xách mấy cái túi to đùng, nhón nhác nhìn xung quanh.

“Mẹ ơi!”

“...”

“Mẹ bảo thức ăn ở bệnh viện không hợp khẩu vị nên đi gói đồ ăn tới này.”

Phu nhân Victory nhìn Nan Da cười với tâm trạng rối bời. Những việc bà luôn nghĩ mình có thể điều khiển được giờ đây đã chệch khỏi quỹ đạo. Cảm giác chói với và bất an.

Từ giờ ta phải làm sao đây?

“Sao con lại xách đồ nặng thế này? Tài xế Kim đâu rồi?”

“Mẹ, mẹ nói thật đi. Mẹ định hút thuốc đúng không?”

Đón lấy túi đồ nặng trĩch từ tay Nan Da, phu nhân Victory bật cười. Thật sự hết cách với cô gái này.

Cô ôm nghén dữ dội.

Bất kể Nan Da làm gì, từ tập Taek Kyon, hái cà chua bi, hay bắt sâu bọ trên lá cải xoăn, cô đều bị ôm nghén. Thậm chí kể cả uống nước lạnh, lượng nước cô ói ra còn nhiều hơn cả uống vào. Đến mức chỉ cần ngược mặt lên bầu trời đêm ngắm sao, cô cũng ói ra mặt xanh mặt vàng, tương như muốn gãy cả hông.

Đó là “tiếng hét không có thanh âm” của một sinh mệnh.

Sinh mệnh bé nhỏ nhận biết rõ ràng sự tồn tại của mình không được chào đón, nên đang không ngừng báo cho cô biết sự tồn tại của bản thân nó. Mỗi lần bám chặt lấy bồn cầu để chất dịch tuôn ra, âm thanh mãnh liệt trong đầu Nan Da lại vang lên.

Con ở đây này. Ở đây này.

Mỗi lần như thế, Nan Da lại nhắm mắt, thềm đáp lời trong đầu.

Phải. Phải rồi... Xin lỗi con... Vì đã để con đến với thế giới này như vậy.

“Chuyện gì thế này?”

Phu nhân Victory bàng hoàng đỡ Nan Da đang lả đi không còn chút sức lực trên sàn nhà tắm. Lần đầu tiên bà thấy con ôm nghén khủng khiếp đến thế. Cả người cô rũ xuống, gáy ướt đầm mồ hôi, tóc rối bù dính bột trên trán. Nếu

không biết một Nan Da lúc bình thường, chắc bà sẽ liếc xéo cô “Phụ nữ trên đời này ai chẳng mang thai, không lẽ mình cô có con chắc?” mắt.

“Không được rồi. Con phải đi bệnh viện thôi.”

“Không sao đâu ạ.”

“Không sao cái gì mà không sao. Cứ thế này thì nguy mất.”

Ngay cả việc đáp lời bà cũng trở nên khó khăn nên cô nằm co người trên giường, chật vật lắc đầu. Dù đã cuộn mình trong chăn dày, cơ thể cô vẫn run lên bần bật.

“Con lạnh à?”

“Hơi hơi ạ.”

Phu nhân Victory bật máy sưởi và đóng cả cửa sổ lại.

“Nan Da à.”

“...”

“Con ngủ à?”

Không thấy cô nói gì. Dường như Nan Da đã chìm ngay vào giấc ngủ. Phải thay bộ đồ ấm mồ hôi ra đã chừ. Phu nhân Victory chỉnh lại tấm chăn che kín người cô, rồi nhìn Nan Da chăm chú. Đôi má rạng ngời đầy sức sống, tựa như quả đào chín mọng trong ánh nắng hè mới trải qua mấy hôm đã héo rũ với vẻ yếu ớt. Cả đôi môi luôn nhanh nhẩu đáp lời cũng trở nên khô nứt và sần sùi.

Phu nhân Victory thở dài, đưa mắt nhận ra cơn mưa mùa hè dai dẳng ngoài kia. Thời tiết âm u và ẩm ướt như bánh mì nhúng nước đã được mấy ngày rồi. Đến cả thời tiết cũng khiến bà thấy mệt mỏi. Tình hình Hyun Moo không được tốt nên bà cứ ở lý trong bệnh viện, thế mà về nhà, đến cả Nan Da cũng thành ra cái bộ dạng này đây.

“Trời ạ, cô ấy ngủ mất rồi.”

Di Jung Rye hằm cháo, đặt lên khay đem vào phòng, thấy vậy liền tặc lưỡi một cái.

“Cô Jung Rye, con bé thành ra thế này sao cô không nói gì với tôi?”

“Cô Nan Da bảo tôi đừng nói, sợ bà lại lo lắng.”

“Kể cả vậy cô cũng phải nói cho tôi biết. Mặt con bé...”

Phu nhân Victory vuốt ve gò má Nan Da. Đột nhiên bà lật tung chăn ra, bắt lấy vai cô dựng dậy. Đầu Nan Da ngoặt về phía sau không một chút sức lực.

“Cô Jung Rye! Sao lạ quá. Hình như không phải con bé ngủ đâu.”

Nan Da trông như đang ngủ nhưng đã mất đi ý thức. Cơ thể cô xuất hiện cơn co giật nhẹ.

“Ôi trời ơi, làm sao bây giờ!”

“Mau gọi tài xế Kim. Không, gọi 119 đã!”

Phu nhân Victory hét lên, bà xoa xoa tay và bàn chân lạnh lẽo của cô.

“Đây là chứng mất nước. Nôn mửa quá nhiều nên bị viêm thực quản. Có lẽ cô ấy nên nhập viện vài ngày thì hơn.”

Phu nhân Victory nhìn trân trân vào chất dịch đang nhỏ tong tong xuống, khuôn mặt bà hết như một người vừa trải qua mười năm trong một khắc. Phần chân tóc đã phai màu nhuộm lún phún nổi lên đám tóc bạc trắng. Nước da bà cũng mất đi độ bóng, trông thật mong manh dễ vỡ.

“Phu nhân, bà nghỉ đi ạ. Ở đây có tôi rồi.”

“...”

“Nếu đến phu nhân cũng gục ngã thì tôi biết phải làm sao bây giờ.”

“Cô Jung Rye, có phải tôi... đã sai rồi không?”

“Phu nhân à...”

“Tôi sợ lắm.”

Bà sợ lắm. Nỗi đau của hai đứa trẻ dường như bởi lòng tham của riêng bà. Bà sợ nếu cứ thế này mình sẽ mất cả hai đứa. Không, bây giờ là ba đứa rồi mới đúng. Nếp nhăn trũng xuống nơi khóe môi bà.

Có phải bà đã quá tham lam hay không? Khao khát của một người mẹ muốn cứu sống con mình đã trở nên quá đáng rồi ư? Có người mẹ nào trên đời lại bỏ mặc, trơ mắt nhìn con mình chết đi chứ? Không. Không. Bà không được suy sụp. Bà phải bảo vệ những đứa trẻ này.

Phu nhân Victory chỉnh trang lại đầu tóc cho gọn gàng, như thể xốc lại tinh thần đã rã rời của mình. Rũ sạch nỗi sợ hãi, bà đứng bật dậy.

“Tôi về nhà ngủ một lúc. Cô Jung Rye, có chuyện gì phải liên lạc với tôi ngay đây.”

Phải rồi. Bà không thể gục ngã thế này được. Không thể thua thế này được. Bởi vì trong từ điển của Lee Ki Ja không có từ thất bại.

“Hyun Moo thế nào rồi?”

Phu nhân Lee Ki Ja về nhà nghỉ ngơi một chút, đến nửa đêm lại bất ngờ xuất hiện. Ho Rim đang định đo thân nhiệt cho Hyun Moo, nhìn thấy bà bèn đặt nhiệt kế xuống, chậm rãi đứng dậy.

“Bác vẫn chưa về à?”

“Ta về rồi lại lên.”

Ho Rim lắc lắc đầu như thể không ngăn nổi bà, anh ta khẽ thở dài. Dù hiểu cho tâm trạng của bà góa phụ nuôi đứa con trai duy nhất, thế nhưng anh ta cũng phải gơ tay xin hàng với bản tính nôn nóng của bà.

“Cậu ấy bớt nôn nữa rồi, vừa mới chợp mắt được một lát.”

Ho Rim hạ giọng, chặn ngang phu nhân Lee Ki Ja toan đến gần giường bệnh. Về như anh ta muốn nhắc khéo bà đừng đánh thức Hyun Moo.

“Vậy à? May quá. Y tá Moon, cậu vất vả rồi.”

Bà ngược nhìn Hyun Moo qua vai Ho Rim một chốc, rồi quay người đi với vẻ tiếc nuối. Đợi cho bóng lưng mệt mỏi và gầy guộc của bà khuất sau góc hành lang, anh ta mới lặng lẽ đóng cánh cửa phòng bệnh. Không chỉ Hyun Moo mà cả phu nhân cũng phải nghỉ ngơi thôi. Chiến đấu với bệnh ung thư nào có phải môn chạy cự ly ngắn.

Dường như cái lạnh vẫn chưa chịu tan hết, Hyun Moo cuộn tròn người lại. Ho Rim lúi thúi thêm một cái chăn nữa phủ lên trên người anh rồi kiểm tra thân nhiệt. 37 độ. Ở mức độ này, rất may cơn sốt đã hạ, nhưng thì thoảng tiếng rên bị đè nén vẫn thoát ra giữa đôi môi cắn chặt của anh. Ho Rim lại quan sát sắc mặt Hyun Moo lần nữa. Anh đang cắn chặt răng, cái cằm run rẩy. Trời ạ, đúng là đồ cố chấp mà!

“Bác gái về nhà rồi. Cậu đừng cố chịu nữa.”

“Ừ ừ.”

Ho Rim vừa dứt lời, một hơi thở dài hòa cùng tiếng rên thoát khỏi miệng Hyun Moo.

“Tôi phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa đây? Đau thì đừng cố chịu, phải nói là đau chứ. Có như vậy mới có thể quản lý cơn đau một cách thích hợp được.”

Dù cơn đau có ập đến, Hyun Moo cũng không biểu hiện gì ra ngoài. Nếu anh thể hiện sự đau đớn dù chỉ một chút thôi, với bản tính nóng nảy của phu nhân Lee Ki Ja, bà nhất định sẽ quở trách các y bác sĩ. Thế nhưng lý do lớn hơn là anh không muốn cho mẹ thấy bộ dạng đau đớn của bản thân. Vì Hyun Moo bướng bỉnh như thế nên Ho Rim mới miễn cưỡng bảo phu nhân về nhà. Tình cảm bao la luôn muốn kê bên đũa con trai của người mẹ ngược lại sẽ chỉ làm Hyun Moo khổ sở thêm.

“Số mấy vậy?”

“6... À không, 7...”

“Trời ạ...”

Đồ ngốc. Ho Rim nhân nút gọi bác sĩ, rồi chèn thêm một cái gối nữa dưới đầu Hyun Moo. Thang đau được chia từ 1 đến 10. Mức 10 là đau đến không thể tưởng tượng nổi, tới nỗi khiến người ta nghĩ thà chết đi còn hơn. Không, là cơn đau khiến người ta không còn nghĩ được gì nữa.

Sau gần hai tuần chăm sóc cho Hyun Moo, anh ta nhận thấy mức số 7 của Hyun Moo phải là mức số 10 đối với người bình thường. Vì tiến hành phẫu thuật bằng tia Gamma, phần não xung quanh khối u bị sưng phồng lên, loại thuốc đang kiểm nghiệm lâm sàng cũng có tác dụng phụ. Phát sốt đi kèm với ói mửa, cơn đau đầu khủng khiếp đang giày vò Hyun Moo. Khối ung thư thật quái ác. Khiến con người ta ra nông nổi này và khiến cả những người còn sống cũng phải khổ sở theo.

“Cậu đừng cố chịu đựng, cứ hét lên đi.”

Ho Rim nắm chặt lấy tay Hyun Moo. Cái đồng hồ lạnh lẽo lúc nào cũng được đeo lỏng lẻo trên cổ tay gầy guộc của anh. Anh ta lắng nghe tiếng kim giây mảnh liệt và đầy bất an phát ra từ chiếc đồng hồ ấy, giống như tiếng tim đập của chủ nhân nó. Dù đã uống thuốc giảm đau nhưng cơn co giật vẫn tiếp diễn trong một lúc, sau đó hiệu quả của thuốc giảm đau mới từ từ ngấm vào cơ thể Hyun Moo.

Từ lúc nào, bàn tay của Hyun Moo dần dần buông lỏng, hô hấp cũng bình thường trở lại. Dù gần như không bị NGHIỆN, nhưng rất nhiều bệnh nhân cũng giống như Hyun Moo, tránh xa thuốc giảm đau, cố gắng chịu đựng cơn đau. Không, phải nói là có nhiều bệnh nhân thấy có lỗi vì cơn đau của mình. Họ nghĩ việc chịu đựng cơn đau là nghĩa vụ. Vì bệnh tình của mình mà gây khổ sở cho

gia đình, thế nên họ tự nhủ với bản thân rằng ở mức độ này mình phải chịu đựng được.

“Anh Ho Rim.”

Hyun Moo gọi Ho Rim, giọng anh kiệt sức.

“Con đau này là gì vậy?”

“...”

“Ói, phát sốt, ớn lạnh, đầu đau như muốn vỡ ra. Rốt cuộc cơn đau này là gì vậy?”

Mỗi lần tiếp nhận điều trị kháng ung thư, Hyun Moo lại hỏi cơn đau dữ dội này là gì, nhưng Ho Rim chẳng thể nói lời nào.

“Nỗ lực của khối u để tôi không chết bởi thuốc độc ư?”

“Cậu Hyun Moo...”

“Còn không thì định điều khiển phần sinh mệnh còn lại của tôi sao?”

Nan Da... có thai rồi.

Nghe cô Jung Rye bảo cô ấy bị ốm nghén.

Nơi khối u bị đốt cháy bằng tia Gamma, một cơn đau mới dâng lên.

Nan Da. Có thai. Đứa bé.

Mỗi lần nghĩ tới Nan Da, không, nghĩ tới chuyện cô đang mang thai, Hyun Moo lại như uống phải ngụm nước đắng. Tất cả tế bào trên cơ thể anh đều dựng những cái gai lên như thể một con nhím bị tấn công. Mấy hôm đầu là cảm giác chối bỏ mảnh liệt. Tiếp đó là nỗi hoang mang ủa tới như dòng nước lạnh bỗng chốc bao trùm. Cứ thế, và giờ đây là sự xót thương vô bờ. Sự xót thương dành cho một sinh linh yếu ớt sẽ bị bỏ lại bơ vơ một mình. Sự xót thương dành cho Nan Da, vì tiền mà phải mang thai đứa con của một người đàn ông sắp chết. Và cả sự xót thương dành cho chính bản thân anh khi phải ra đi như thế này.

“Tôi có con rồi.”

“Hả?”

“Một cô gái nào đấy đã mang thai con của tôi.”

Bàn tay Ho Rim đang chinh vật chặn ngừng lại, anh ta đưa mắt nhìn Hyun Moo chăm chăm. Đôi môi bầm máu tím tái của anh nở một nụ cười cay đắng.

“Cô gái... nào vậy?”

“Có đấy. Một cô gái đã mang thai không phải nhờ vào thần linh mà là sức mạnh của khoa học.”

Sức mạnh của khoa học? Thụ tinh... nhân tạo ư? Mấy cặp vợ chồng đang đấu tranh chống ung thư lựa chọn thụ tinh nhân tạo hay nuôi con trong ống nghiệm cũng không phải là chuyện hiếm.

“Tôi không biết cậu đã kết hôn.”

Hyun Moo không khẳng định, cũng chẳng phủ nhận. Anh chìm trong suy nghĩ, chậm rãi mân mê cái đồng hồ thô ráp.

“Trái tim của đứa bé ấy cũng đập như thế này sao?”

Cảm nhận được nhịp đập khe khẽ tựa trái tim của một loài động vật nhỏ bé, Hyun Moo chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Nan Da mở mắt vì cơn khát cồn cào.

“Trời vẫn mưa à.”

Trong phòng bệnh tối mờ mờ, tiếng ngáy mệt mỏi của dì Jung Rye vang lên hòa cùng tiếng mưa. Nan Da lẳng tai nghe tiếng mưa một lúc, rồi ngồi dậy. Cơn chóng mặt lúc rời từ giường xuống sàn nhà khiến cô phải túm lấy lan can, chớp mắt tận mấy lần.

Thấy ông truyền dịch đã cạn đáy, Nan Da nhăn mặt gỡ kim tiêm ra. Cây kim dài ngoằng hiện rõ! Cô giật nảy mình, nhìn xuống vết kim tiêm chọc thành cái lỗ trên tay rồi chun mũi. Nhìn thế nào đi nữa, cây kim trông vẫn thật khủng khiếp.

Mưa kéo dài suốt mấy ngày qua, vạn vật đều trở nên ẩm ướt, thế mà cơ thể Nan Da lại khô héo đến độ gòn tan. Cô muốn tu ừng ực nước lạnh quá đi mất.

Nan Da định mở cửa tủ lạnh, nhưng khi nắm lấy tay cầm lại do dự. Hễ mở tủ lạnh ra, cái mùi làm cô rùng mình lại xộc lên, bụng dạ nôn nao muốn ói, cổ họng nóng lên.

Mấy giờ rồi nhỉ?

Nan Da miễn cưỡng nuốt khan bằng cổ họng khô không khóc, rồi quay về giường, xem đồng hồ.

5 giờ.

Có lẽ trời đang mưa, bên ngoài cửa sổ vẫn tối mù, chỉ có những hạt mưa to vỗ lộp độp vào cánh cửa sổ đen ngòm.

Nan Da chỉnh lại cái chăn bị tụt xuống tận vai đi Jung Rye rồi bước ra khỏi phòng bệnh. Dây hành lang dài của bệnh viện âm vang tiếng mưa, thảng như chìm trong giấc ngủ. Cô đi qua quầy y tá, lang thang trên nhưng dây hành lang y hết mê cung, cuối cùng dừng bước trước cửa thang máy. Do dự đôi chút, rồi cô quay lưng lại, đi tới đi lui dọc hành lang. Như thể bị thứ gì lôi kéo, Nan Da cứ dạo bước trong hành lang và đến đứng trước cửa thang máy, lặp lại như vậy mấy lần, cho tới khi đi đến cuối dãy thì đột ngột quay người, chạy đến trước thang máy, nhanh như chớp nhấn nút mũi tên.

Park Hyun Moo

Đứng trước cánh cửa phòng có viết tên Hyun Moo, Nan Da vô tình nhìn xuống dưới chân. Cô đang đi ngược dép lê, trông cô lúc này như một đứa trẻ con không thể phân biệt nổi đâu là trái, đâu là phải. Vậy là cô đã đến tận nơi này. Trong suốt thời gian đi đến đây, có vài lần cô loạng choạng suýt ngã. Nan Da đổi hai bên dép lại cho đúng, nhưng sau đó vẫn do dự một lúc lâu trước cánh cửa. Cô không gõ cửa, cứ thế đẩy cánh cửa trượt ra. Để không kéo lê đôi dép trên sàn, cô vô cùng thận trọng bước từng bước một.

“Mới đó anh đã đi dạo xong rồi à?”

Nan Da hít vào một hơi, vội vã quay đầu nhìn về phía giường của người chăm bệnh. Trên chiếc giường xếp, ngoài đồng chăn mền được gấp gọn gàng ra, không có ai ở đây cả.

“Anh Ho Rim, lấy cho tôi ly nước.”

“...”

“Đừng lấy nước ấm, nước lạnh ấy.”

Nan Da dáo dác nhìn quanh. Trông thấy tủ lạnh, cô đưa tay nắm lấy tay cầm. Giống như bước vào một nhà vệ sinh bốc mùi khó chịu, cô nín thở mở cánh cửa rồi quỳnh quáng lôi ra chai nước suối, cố nín thở cho đến khi rót nước ra cốc. Gương mặt Nan Da đỏ lên như sắp nổ tung tới nơi.

Phù.

Cô để bật ra hơi thở rảnh nhĩn này giờ, rồi cầm lấy cái cốc, cẩn thận lại gần Hyun Moo. Dưới ánh đèn mờ, gương mặt Hyun Moo trông càng góc cạnh. Anh đang nằm trên giường với gối được chống cao lên. Cầm anh trông càng

nhô ra hơn, quầng mắt trũng xuống thật sâu, u tối hết như cái bóng đổ xuống của tử thần.

Không phải đâu. Có khi tại ánh sáng nên mới thế.

Nhờ ánh đèn mờ mờ, mình mới thấy. Nan Da lắc lắc đầu. Nước từ trong cốc sóng sánh ra ngoài.

Mình có phải đưa cốc đến sát miệng anh ấy không?

Nan Da đưa cốc áp đến miệng anh, cẩn thận không để nước trào ra. Chân mày Hyun Moo nhướn lên vẻ nhạy bén.

“Tôi uống đây nhé.”

Hyun Moo đưa tay ra. Chiếc đồng hồ lộ ra dưới bộ quần áo bệnh nhân rộng lòng thùng.

“Anh... Ho Rim à?”

Nan Da đang ngẩn ngơ nhìn chiếc đồng hồ, liền hoảng hốt, chuyển cái ly sang tay Hyun Moo. Ngón tay anh sượt qua ngón tay cô.

“Yoon... Nan Da?”

“Hức.”

Nan Da lấy tay che miệng, lắc lắc đầu. Mỗi lần cô lắc đầu, chân mày Hyun Moo lại càng nhăn thêm.

“Cô làm gì ở đây thế hả!”

Hyun Moo quăng ly nước, quờ tay trong khoảng không, túm được vạt áo của Nan Da. Cô vùng vẫy, cố giật nó ra khỏi ngón tay anh. Bộ quần áo bệnh nhân lòng nhùng tụt xuống tận vai. Khi cô đang định gỡ bàn tay anh ra thì đột nhiên Hyun Moo thu tay về làm cô loạng choạng suýt ngã.

“Ừc.”

Hyun Moo bịt miệng lại, anh dựng người dậy.

“Anh... anh Hyun Moo.”

Nan Da chạy đến dìu Hyun Moo đang dò dẫm đi về phía nhà vệ sinh. Anh vịn vôi nước ở bồn rửa mặt, cơ thể kịch liệt run rẩy.

“Ừc ừc. Ừc.”

Mùi nước tràn đến hòa cùng mùi mồ hôi của Hyun Moo, và cả mùi dịch vị chua loét bốc lên. Đột nhiên lồng ngực cô bị siết chặt, thứ nước miếng lờ lợ dưới lưỡi dâng lên đầy ứ. Nan Da còn đang nắm lấy cánh tay Hyun Moo liền vội vã gục người về phía bồn cầu.

“Oe oe oe.”

Nước mắt, nước mũi, nước miếng và ruột gan lộn nhào hết lên. Nan Da nắm chặt lấy bồn cầu, ho sặc sụa.

“Ục ục.”

“Oe oe oe.”

Con ói mưa của Hyun Moo vừa dứt thì tới lượt Nan Da. Hết cô ói xong thì anh lại nắm lấy bồn rửa mặt, cả người run lên. Nhà vệ sinh chật hẹp toàn là tiếng rên rỉ cùng mùi chua loét của hai con người đang ói mưa. Không hề ăn chút gì, ấy thế mà có gì đó từ cơ thể cứ liên tục trào ra. Cổ họng đau đớn, tựa hồ sắp đứt đến nơi.

“Oe oe oe.”

Đã qua bao lâu rồi nhỉ.

Ói hết những gì có trong cơ thể ra, Hyun Moo ngồi phịch trên sàn, đưa tay mò mẫm tìm Nan Da. Lồng bàn tay anh chạm đến người cô. Cả cơ thể cô ướm dẫm mồ hôi, liên tục co giật. Con run rẩy ấy tan trong lòng bàn tay Hyun Moo rồi thấm sâu vào tận trái tim anh. Giây phút đó...

Nước mắt trào ra từ đôi mắt của Hyun Moo. Những giọt lệ hòa cùng nước mũi không ngừng tuôn rơi. Đó là sự rung động mà anh không hiểu được. Là khao khát mãnh liệt đến tận xương. Là con run rẩy dữ dội của một sinh mệnh cất tiếng gọi một sinh mệnh khác.

Hyun Moo ôm chặt lấy Nan Da, chặt đến mức đỉnh đầu tròn tròn của cô như muốn vỡ ra, đè chặt lồng ngực nhỏ bé đang thở hổn hển của cô.

Anh muốn sống.

Anh muốn nhồm nhoàm nhai cơm.

Anh muốn kiên cường bám trụ.

Dù đó có là gì. Dù đó có là ai.

Hyun Moo vùi mặt vào gáy Nan Da, bật khóc như điên dại.

“Chuyện gì thế này...?”

Ho Rim tranh thủ đi dạo vào sáng sớm khi Hyun Moo đang ngủ, lúc trở về, anh ta chờ người nhận cảnh tượng trong nhà vệ sinh

Đó là tiếng kêu gào thống thiết thê lương.

Của một sinh mệnh vừa mới bắt đầu.

Và của một sinh mệnh vẫn đang còn sống.

Ghi chú:

1. Giấy hanji là một loại giấy truyền thống của Hàn Quốc, được làm từ nguyên liệu chính là xơ của cây dâu tằm, một loại cây mọc ở vùng núi đá cao. Với nhiều tính chất đặc biệt như độ bền cao, mịn và thoáng khí, giấy Hanji không chỉ dùng để viết thư pháp, vẽ tranh viết lách... mà còn được dùng dán tường cửa, làm đèn lồng và quần áo.

2. Thiết bị phẫu thuật lập thể.

3. Phương tiện phẫu thuật bằng bức xạ Gamma tập trung, định vị ba chiều, cho phép xác định chính xác và điều trị các khối u nằm sâu trong não hoặc các khối dị dạng động tĩnh mạch có đường kính nhỏ hơn 4 cm chỉ bằng một lần phẫu thuật trong điều kiện gây tê cục bộ.

4. Tia Gamma thường được sử dụng trong các phẫu thuật liên quan đến thần kinh.

5. Được xem là cha đẻ của ngành y, người sáng lập ra nền y học hiện đại và là thầy thuốc vĩ đại nhất trong thời đại của ông.

6. Tiến sĩ, thầy thuốc, nhà triết học, thần học người Đức đoạt giải Goethe năm 1928 và giải Nobel Hoà bình năm 1952 vì đã có công lớn trong việc giúp đỡ người châu Phi.